

Mas - Rugat

Otra de las masias hacia el oeste de nuestra Villa, y muy cercana a Agramunt, es el Mas-Rugat, situada en medio de buena zona de regadío hace que sus contornos sean llanos y carezca de una buena vista panorámica.

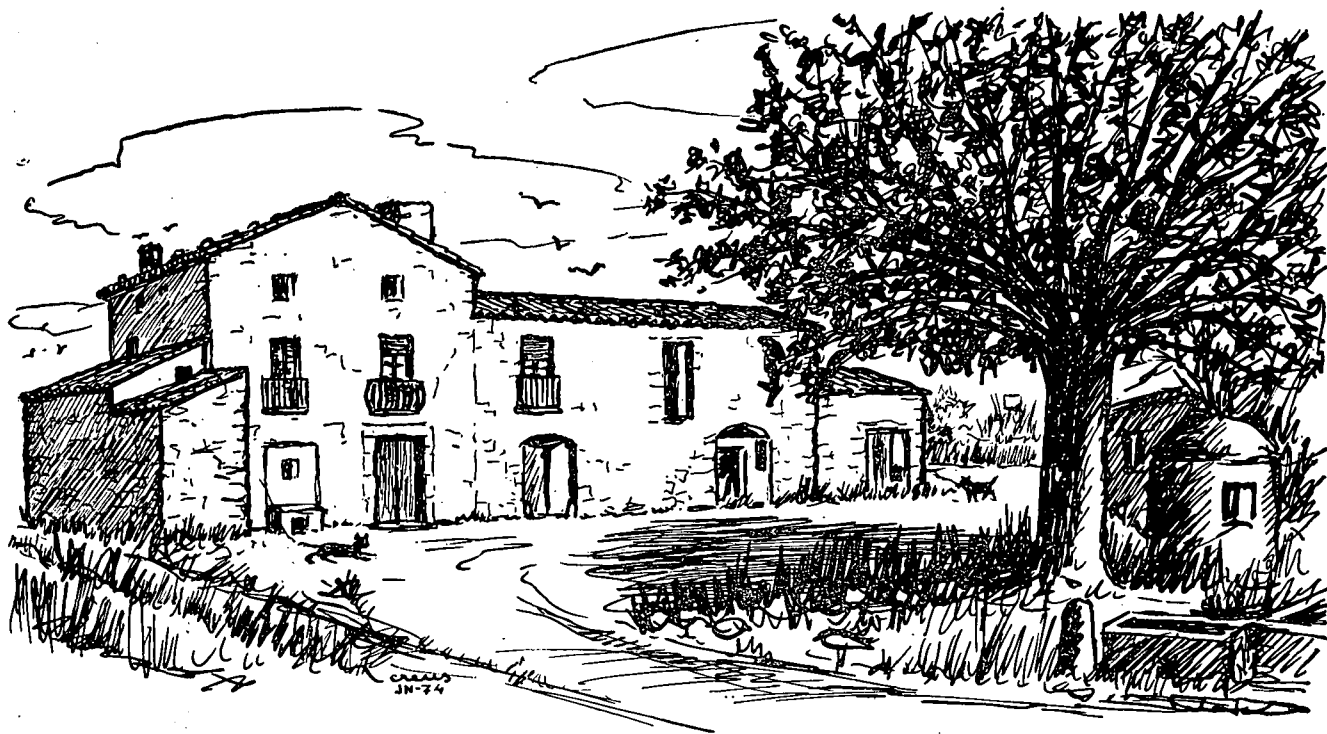
La masía no es muy antigua, y mas bien sencilla. Casa, y cubiertos y corrales están todos juntos en línea recta y sus alrededores, aparte un gran plátano y algún otro árbol, carecen de vegetación arbórea, siendo todo terrenos de cereales. Los huertos cercanos a Agramunt, colindan con las fincas del Mas-Rugat que están emplazadas en una fértil área del Canal de Urgel.

Frente a la casa hay un pozo y un buen depósito de riego, y llama la atención un rótulo en la fachada de vieja madera que dice «Canal Urgel, pago en metálico» rótulo que según referencias estaba también en otras masias que gozaban del agua del canal y satisfacían sus cuotas en diferente forma de la actualidad.

Un poco remozada ésta masía sería también un buen lugar para pasar buenos ratos en el campo sin necesidad de largos desplazamientos.

Actualmente la casa está deshabitada, si bien son utilizados los corrales y granja para la cría del cerdo y gallinas, en pequeña escala.

Creus

MÉS SOBRE EL CARNAVAL D'ANTANY

Fa uns mesos i d'una manera molt casual, vaig assabentar-me que a Agramunt es publica un butlletí titulat SIO. Malgrat haver mantingut un magnífic diàleg amb el bon amic i excel·lent convilatà, senyor Joan Viladot Puig, per mitjà d'una col·lecció de cartes, diàleg que tots dos teníem interès en ampliar tot passejant pel Passeig o la vorera del Canal, mai no em va escriure res que tingués relació amb l'esmentat butlletí.

Per cert que si Agramunt deu molt al senyor Viladot, jo reconec que estic en deute amb ell, ja que l'any 1969 va tenir la gentilesa d'enviar-me un exemplar del seu interessant llibre "Romances Agramuntins" amb una dedicatòria que mai no agrairé prou. En canvi, i precisament perquè esperava fer-ho de paraula, no vaig ni tan solament acusar-li rebut. Pocs dies fa vaig poder lograr tres exemplars de SIO i molt em plauria fer unes observacions a alguns dels treballs, sempre comptant en que llurs autors acceptaran que no em mou altre interès que mantenir una conversa simbòlica.

Començaré referint-me a "Costums Extravagants del Carnaval d'antany", que publica el Butlletí núm. 120. M'imagino que el jovent d'avui desconeix com es desenvolupava el carnaval; però tinc la impressió que una vegada hagin llegit la descripció que en fa en Silvestre Bonet, en tindran una idea equivocada, ja que al meu entendre, ho descriu d'una manera molt subjectiva.

Uns diumenges abans de Carnaval, sí, començaven a sortir algunes disfresses, que gairebé sempre eren uns quants amics molt joves que es limitaven a passejar-se pels carrers de la Vila i al cap d'una estona retornaven a casa la mar de satisfets; no crec que poguéssim trobar res més inofensiu.

El dia del Dijous Gras generalment s'organitzaven uns berenars; pots ser sí que en algun cas es podia haver produït algun fet esporàdic, de que algun petit grup intentés fer tançar alguna tenda i fins tressin "cagarrelles", no obstant, jo que vaig sortir d'Agramunt l'any 1918, no recordo haver conegut cap fet d'aquesta naturalesa.

El diumenge, dilluns i dimarts, evidentment s'organitzaven uns Balls de disfresses a la plaça, i com diu en Bonet allí les parelles "ballen al so de la música", jo crec que es així com es ballen arreu. Hi havia també les disfresses que fora del ball es dedicaven a fer "la pelatxa", que no tenia més conseqüències que un descabdellament general que es resolia fàcilment amb una passada de pinte. Hi havia encara, els quins tiraven confits, uns els tiraven d'ametlla, els més els tiraven de guix. Veritablement no era pas una cosa massa agradable, que en alguns casos hom rebia algun confit a la cara però no era

tampoc massa perillós. Queden encara els que tiraven taronges, aquests eren els més perillosos, ara bé, tampoc es produïen fets que ocasionessin grans contusions. Recordo que una vegada, per una circumstància que mai no vaig poder posar en clar, un grup d'aquests s'encebaven sobre un senyor el nom del qual no recordo; per fi va arribar el seu fill que també portava la manta de taronges, va parlar amb els del grup i aquests es varen retirar; segurament que aquest deu ésser el cas que comenta en Silvestre Bonet relacionant-lo amb el senyor Magí Brufau; el fill solament sé que es deia Baldomer, que era torronaire i un dels millors caçadors de la comarca, i precisament per aquest fet era molt amic del senyor Magí Brufau, perquè anaven a caçar junts.

El que no vaig conèixer mai, ni en vaig sentir parlar, perquè m'hauria agradat molt de presenciari-ho, és aquell grup de llançadors de taronges que eren capaços de tirar taronges des dels coberts de cal Masbell, que transpassaven tota la plaça Mercadal, el "Salon", el carrer de darrera, l'església i queien aplanades a la plaça Major. Aquests es deixaven perdre un bon negoci, per què jo pregunto: ¿qui és el "guapo" que es capaç de fer una proesa d'aquest envergadura? Estic segur que si ho hagués anunciat, podien fer pagar entrada y haurien tingut força públic.

Els balls de la plaça cada dia, o almenys els dimarts, acabaven sempre amb la traca final, és a dir, així que atacaven els primers compassos del darrer vals, s'organitzava una granelada de confits que obligava a tocar "las de Villadiego", de manera que aquell darre vals acabava pitjor que "el último tango". De totes maneres això ja era costum i tant els músics com el públic ja tenien preses les corresponents mesures i, naturalment, no passava res. Per altra part, és clar, la persona que anava allí ja sabia el què passaria i en aquest cas sí que es pot aplicar aquell adagi "qui no vulgui pols, que no vagi a l'era". No és pas que jo en faci un elogi, no, jo no vaig ésser-ne mai actor i molt poques vegades espectador d'aquest espectacle; però sempre vaig creure que al món cal ésser positivista, una joventut es distreia així, procuraven fer el menys mal possible i, naturalment, quedava limitat a un recinte on només hi anava qui volia.

Referent a l'enterro de la sardina, he de confessar que un any vaig assistir-hi amb el Cisco'l Rita com a protagonista es va fer una barrila grotesca; però no molestàvem ningú i puc assegurar que si no vàrem dir la llatinada a què fa referència en Silvestre Bonet, va ésser, no pas perquè no la coneguéssim, sinó perquè vàrem creure que no hauria estat correcte i generalment es guardaven les formes.

Pere PARCERISA I SANTACREU

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.ª Inglés

Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta G. Vicens - Guimerá, 15 - Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10
Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 100 ptas.

Extranjero 115 ptas.

Número suelto 10 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSE MARTORELL

Si compara,
elegirá

CHOCOLATES Viladós

Al juny ja comença a escalfar el sol i amb la calor la Vila agafa un to diferent els caps de setmana. Fins passada la Festa Major una bona proporció de la mentalitat col·lectiva estarà dominada per la psicosis de vacances i per l'afany de fer quilòmetres i d'anar a escampar la boira. A dintre les cases encara hi queda bastanta gent; però la que podríem anomenar població flotant agrumuntina —vull dir el personal que habitualment freqüenta els locals públics i els llocs de reunió— es veu sensiblement disminuïda els dies festius, és al capvespre quan un darrer l'altre els cotxes van retornant a la base de partida.

Aquest any l'estiu també serà diferent en un altre aspecte. Gràcies al nou horari oficial —dues hores endavant respecte al solar— la gent ha de ser matiner i els establiments tanquen quan encara hi ha sol. Aquesta vegada la mesura ha fet efecte i s'ha de contabilitzar com una dada positiva donada la idiosincràsia del país. Quan ja fa bastants anys es va establir la primera hora oficial, la gent va retardar seixanta minuts els horaris de les activitats i tot va quedar pràcticament igual. Ara no, ara la majoria es porten d'una manera disciplinada i els que ho han decretat a fi d'estalviar energia poden estar satisfets. Em fa l'efecte que la televisió hi ha influït bastant en aquesta manera de comportar-se; antigament la gent es guiava per les campanes i avui en moltes llars van al so de la tele, i quan els locutors s'acomoden el més pràctic és anar-se'n al llit.

En aquest estat de coses, una excepció són els pagesos, i no és pas per ganes de portar la contrària. Simplement a l'home que treballa al camp li resulta difícil d'acceptar que ja és migdia si mirant el sol observa que encara li falten dues hores per arribar a dalt de tot. Els pagesos no tenen necessitat d'estímul per a ser matiners, llur feina és de temporada i cal aprofitar el temps quan el dia és llarg.

A la nostra societat ll va costar molts anys d'assimilar totalment l'hora oficial. Nombrosos lectors recordaran aquells temps inefables de l'hora vella i de l'hora nova, quan la indicació (h. o.) o bé (h. s.) era requisit indispensable al costat dels horaris de qualsevol programa. Ací a Agramunt això es va acabar fa una vintena d'anys. Actualment encara hi ha rellotges que van a l'hora del sol; però resten amagats pudorosament a resguard de mirades indiscretes i de cara enfora d'hora només n'hi ha una.

Més greu que totes aquestes menuències és la falta de sincronització del "rellotge" mental de cada u amb el moment històric que vivim, trobaríem persones que el porten retardat i d'altres que van massa a l'avançada; però això ja és una qüestió més seriosa i la xerrameca d'avui té un to deliberadament intrascendent.

ISST

DOS AMICS: DUES NOTÍCIES

Amics de tota la vida, entranyablement amics, en Josep Maria Inglés i en Guillem Viladot han estat darrerament notícia. Al primer, alcalde de la nostra vila, se li ha concedit pels seus mèrits concrets durant la seva llarga dedicació a la joventut, la "Medalla de la Joventut" en la seva categoria de plata, al llarg d'una veïllada celebrada a Lleida el dia 30 de maig i presidida pel governador civil. Al segon agrumuntí, un nombrós públic l'ha distingit amb la seva presència a la Sala Miró, del Col·legi d'Arquitectes a Lleida, on es presentà el seu llibre "Memòria de Riella" conjuntament amb una mostra de la seva poesia concreta visual —la primera que es presenta a Catalunya en forma individual—, el vespre del dia 29 del mateix mes.

FESTA DEL TREBALL

Amb el nom de festa de sant Josep Artesà —el nom potser no fa la cosa— se celebrà el primer de maig, exaltació del treball, amb una colla d'actes entre els que cal distingir un concurs local d'escacs, en el qual quedà guanyador en Jaume Brils, i una competició de Tir al Plat en la que quedà classificat en primer lloc Jaume Besso de Mollerussa.

DIA DE LA PRIMERA COMUNIÓ

La festa de l'Ascensió, com de costum, la nostra mainada rebé la primera Comunió. Com que es veu que n'hi havia molta colla, es féu en dues tongades: a la missa de deu i a la missa de dotze. Al migdia se celebrà una ballada de sardanes. I la Tuna hi participà fent cantades.

CREU ROJA

Gràcies a la dedicació encoratjada del benemèrit Peret Brils, es celebrà l'Assemblea local de la Creu Roja, essent president honorari el nostre alcalde, president de l'Assemblea el conseller Manuel Cardona, vice-president, Jaume Bonet, Secretari Pere Brils; Tresorer, Josep Bertran; Cap de destacament, Rossend Caro.

EL CASAL ES NOTICIA

Ho és en el sentit de plegar el qui fins ara n'havia estat arrendatari. En el seu lloc, però dins un altre règim d'explotació, hi entra en Canosa, l'ex-director de la Coral d'Avui i agutzil. En serà conserge, per tant empleat a sou.

CARRER NOU

Una colla de veïns ha sol·licitat del nostre Ajuntament la conveniència d'obrir un nou carrer que aniria des del Passeig de les Escoles, oficialment Avgda. d'Agustí Ros, fins al passeig del Sió. De fet uniria el poble amb l'Institut i la urbanització del Clos.

CAPELLA

Ens arriben, un altre cop, notícies de la "Capella". Hom creia que aquest era un tema passat, però es veu que no, que hi ha certes persones interessades en la seva restauració. El dia que es va rebre aquesta notícia a la nostra redacció, algú comentà que aquesta restauració, per tal de fer-la efectiva d'un cop, i no gaire onerosa, corregués a càrrec, en règim de jova, dels devots marians de la nostra vila.

BATEIG BILINGÜE

En el darrer bateig comunitari hom va ser testimoni d'un fet certament insòlit. La part general de la cerimònia es realitzà en castellà, però l'administració del sagrament es féu segons la llengua del neòfit... I quina era la llengua dels neòfits? La materna o la nadiua? Sense cap mena de dubte, per una raó diríem socio-política o biològica, aquests neòfits, que a l'hora de ser batejats eren uns angelets muts, tindran per llengua pròpia el català, amb l'única diferència, potser, que mentre uns seran catalans vells, els altres seran catalans nous. Si el sagrament va dirigit al nadó, sembla que tot aconsella començar a ser conseqüent des del principi, ja que el medi humà condiciona del tot i ningú no pot oposar-se a una integració popular. Ni els mateixos pares.

SIÓ

Delegación Local de Sindicatos

Es'ta Delegación comunica que están a disposición de los trabajadores las convocatorias de Becas para el Curso Académico 1974-75. Los interesados pueden dirigirse a la Delegación Local de Sindicatos, teléfono 39 08 31. El plazo termina el 30 del presente mes de Junio.

EL AGRICULTOR DEL SIÓ; SU AYER Y SU FUTURO

En los últimos meses, los medios informativos han captado ciertos latidos, esporádicos pero no débiles, de un sector poblacional poco conocido y lamentablemente olvidado. Con frecuencia se nos ha presentado la figura del campesino como la de un elemento entrañablemente unido a un precioso paisaje que nos habla de silencio y de paz. Si entendemos esta tranquilidad como sinónimo de quien allí habita, tergiversaremos su verdadera imagen, puesto que, el agricultor, ni vive en un medio semi-paradisiaco ni tampoco permanece estático conformándose eternamente con su suerte. Él, como cualquier otro miembro de la comunidad, trabaja, lucha y se afana; desea participar activamente en la total evolución del país y, para conseguirlo, urge se le escuche, se le conozca y se le comprenda.

UNA IMAGEN VIVA PERO LEJANA

Un recuerdo evocador lleno de nostalgia y de tipismo nos hace revivir la convivencia humana de los pueblos de la ribera en los años cuarenta, enmarcados en un medio ecológico totalmente incontaminado. Era el niño tímido, sencillo y juguetón que, ya en sus escasos meses, aprendía a respirar el aire nítido suavemente matizado con el perfume de las plantas y de las mieses. Si exceptuamos las horas de clase en la escuela rural y el largo y tranquilo descanso nocturno, su vida, se desarrollaba por entero en el campo; los quehaceres domésticos y agrícolas eran harto familiares para él; una vez se incorporaba plenamente en la profesión de sus mayores, casi en la misma niñez, ésta no representaba un cambio y sí una suave integración.

La concepción mediterránea de todo agrupamiento humano era extraordinariamente matizado en nuestros núcleos rurales; los días laborables, los duros asientos, imprescindiblemente ubicados en los portales de las casas, eran fieles testigos de cuantos acontecimientos alteraban, modificaban o sencillamente condicionaban la vida diaria de sus habitantes; el domingo, la plaza mayor, servía de escenario a largas horas de diversión y convivencia comunitaria.

Intelectual y económicamente, salvo escasas excepciones, constituía normalidad una educación primaria y una economía doméstica garantizada, en gran parte, por una clara tendencia al auto-abastecimiento. Técnicamente, cara a las producciones agrarias, se disponía de unos medios que, exceptuando las escasas innovaciones introducidas en los últimos cincuenta años, eran esencialmente comparativos a los utilizados en los primeros siglos de nuestra era.

UN ADIOS Y UNA ESPERANZA

El reconocimiento jurídico mundial de la nueva situación política, materializada en la apertura exterior de las fronteras españolas, fueron los primeros pasos decisivos e imprescindibles para el logro de una verdadera Revolución Industrial. La industria y el comercio, haciendo realidad un esfuerzo sin precedentes, pusieron al alcance del agricultor los instrumentos necesarios para alejar definitivamente de nuestro país el espectro del hambre.

Nuestro campesino tuvo que protagonizar una etapa decisiva de la historia nacional. La nueva conjuntura le exigió familiarizarse con extrañas máquinas lo que significaba desviar su atención y cuidados de los animales de labor hacia los secretos de los motores Diesel, dispositivos hidráulicos e implementos sencillamente complejos. Esto, le significó un giro trascendental, yo diría estructural, en los diferentes aspectos de su convivencia; pero ello, no constituyó obstáculo puesto que, sin previo aprendizaje, lanzóse ilusionado y a la vez esperanzado hacia la conquista de cuantas posibilidades parecía ofrecerle la dinámica perspectiva.

Fueron largos años de lucha, tras las dificultades de los años cincuenta en los que la naturaleza se mostró excesivamente desagradecida, como si quisiera rebelarse contra todo lo que significara atentar su equilibrio ecológico, la década de los sesenta, con un alto índice pluviométrico, una acertada protección estatal de precios y préstamos, conjuntamente con la decisiva aportación industrial de maquinaria, abonos y herbicidas, estabilizóse una nueva época de desarrollo, social y económico, celebrada y merecidamente aceptada.

UN FUTURO INCIERTO

Los pueblos del Sió han asimilado ciertamente cuantas comodidades ha aportado el desarrollo. Su población activa se ha identificado con las máquinas y las últimas técnicas tanto agrícolas como ganaderas, han hecho del agricultor un polifacético altamente especializado, en muchos casos. Su formación intelectual ha mejorado sensiblemente con el enriquecimiento aportado por los diferentes medios de comunicación; la escolaridad de sus hijos se ha beneficiado con la potenciación educativa de los últimos años; en la actualidad, en el núcleo comarcal de Agramunt, capital de la Ribera del Sió, el funcionamiento a pleno rendimiento de los queridos centros de E.G.B., uno estatal y otro privado, pero igualmente subvencionado, asistidos por los servicios de la concentración escolar, conjuntamente con el amplio y flamante Instituto Mixto de Enseñanza Media, perfecta y minuciosamente estructurado, como continuador educacional de los escolares de básica, garantizan a los futuros agricultores la integridad humana que en justicia el campo necesita. Pero en medio de este horizonte prometedor aparece un interrogante..., el fenómeno de la emigración iniciado, lógica pero dolorosamente como todo desmembramiento humano-comunitario, en los años sesenta, ahora, en este momento cobra matices alarmantes, precisamente, porque hace mella en lo mejor, más codiciado y más esperanzador de nuestro mundo: la juventud.

Históricamente, después de una coyuntura positiva es tendencia general aparezca otra de signo contrario; quizás este lamentable proceso intente protagonizar nuestro presente.

Alguien podría preguntarse: ¿es que nuestra comarca presenta algún síntoma de "decadencia"? ¿no es cierto que los agricultores viven en la actualidad mejor que nunca?; los pueblos es un ir y venir de vehículos ¿no quiere esto significar el alto grado de bienestar de sus habitantes?

Ciertamente, estas cuestiones y muchísimas más pueden aparecer a los labios de cualquiera y sus respuestas se antojan fáciles y claras a quienes, faltos de suficiente sensibilidad, sólo sepan responder a la problemática campesina llevados por aquella visión real y espectacular pero, por supuesto, incompleta. Unos cuantos aspectos vivenciales de nuestro campo, reales, puesto que quien los escribe vive insertado plenamente en él, es posible nos ayuden a recapacitar sobre la cuestión.

UNA INVITACION A LA REFLEXION

Sociológica y profesionalmente el agricultor arrastra interiormente la carga de su tradicional e incomprometido oficio. ¿Cuántos jóvenes ante circunstancias consideradas, por ellos, comprometidas se avergüenzan, aún en la actualidad, de confesarse agricultores?... ¿No podría esta carga de inmadurez y, a la vez, de incomprensión psicológica, constituir una génesis motivacional hacia una emigración de su medio familiar?

Nuestra civilización se caracteriza, básicamente, por la seguridad. Cualquier trabajador necesita y exige, en su condicionamiento familiar, una garantía de subsistencia frente a posibles interferencias negativas en su constitución física o psíquica; la Seguridad Social, maravilloso fruto de nuestro desarrollo, constituye y esta garantía casi en la totalidad poblacional de los sectores secundario y terciario. El agricultor autónomo, unidad agraria predominante en la Ribera, clama a gritos este derecho.

Económicamente, gracias a la tradicional laboriosidad, las técnicas y la relativa fertilidad de esta zona, el empresario agrícola está logrando rentabilidades máximas, sólo condicionadas a los fenómenos atmosféricos. Pero, como el lector sabe, por el Informe-Petición presentado a la Administración y a los medios informativos —SIO, el pasado mes, le dedicó un suplemento—, el no incremento adecuado de los precios agrícolas frente a una revolución de los precios de los productos de producción, y el no menos significativo del nivel de vida, puesto que el actual agricultor ya no se auto-suministra como antaño, constituyen un aspecto altamente negativo que, psicológica y socialmente, hunden la moral y la característica alegría de nuestros pueblos.

UNA DISPOSICION NOBLE

El hombre del campo va madurando lentamente; es dinámico y emprendedor y estas virtudes típicamente mezcladas con su medio tradicional, le dan fuerza para continuar de nuevo otra coyuntura positiva, necesaria a todas luces en nuestro mundo super-industrializado, siempre que sus necesidades sean comprendidas y justamente remediadas.

¿Podrá nuestra comunidad olvidar y prescindir alegremente del agricultor?

Junio — 1974.

Joan NOVELL BALAGUERO

GRANET DE PEBRE

per Josep Farreny

SOM DIFERENTS

A Leo Masó director de la Coral Cantiga, que amb motiu del IX.è Aplec Coral de les Terres Lleidatanes demostrà a bastament dirigint la seva Coral que no era diferent. Allí tots èrem iguals, èrem tots per tots i amb tots.

Hi ha qui considera
les coses deuen ser sempre,
belles, bones i saludables
evasions.

Una mena de somniar desperts.
Una mena de relax equilibrador.

No som d'aquests
No fem això.

Que no ens escoltin.

Que no ens llegeixin.

Que amb nosaltres no es fixin.

Que el que fem no mirin.

No ens acceptaran.

No ens entendran.

Per ells devem ser...

No saben que devem ser per ells.

El que ells són per a nosaltres.

Que nosaltres tampoc sabem el que són.

No veus que és un om?

no hi busquis peres, home!

Fes-ne llenya per l'hivern

d'aquesta fluera borda

Juny del 1974

Cervià de les Garrigues fou el lloc on aquest any ens trobàrem totes les Corals de Lleida i invitades de fora a més dels molts apassionats del moviment Coral que no cantem; però aquest 9 de juny, que mai oblidarem, si que cantàrem.

ROS ROCA S. A.

LA INDUSTRIA
DEL REMOLQUE

Festivitat de SANT ISIDRE

El passat dia 15 de maig, els pagesos de la Vila celebraren la festa del llur sant Patró, Sant Isidre. Amb tal motiu, la Germandat de Pagesos i Ramaders organitzà una sèrie d'actes religiós-recreatius per tal de començar l'esmentada festivitat.

En primer lloc la Santa Missa, amb assistència de les primeres autoritats i Junta en ple de la Germandat, encapçalades pel senyor alcalde, en Josep Maria Inglès i pel President de la Germandat, senyor Josep Fitó.

Després, a la plaça del Pou hi hagué concentració, desfílada i benedicció de tractors i maquinària agrícola, en els tradicionals Tres Tombs. El total d'inscrits fou de 125 tractors, es sortejaren 37 premis, apart el que es concedí al millor tractor guarnit, que aquest any solament n'hi havia un, de Preixens, i representava un hort tradicional català. L'obsequi fou una cordera i trofeu. Dels altres premis, el primer fou una caixa d'eines i correspongué a Marcehlí Inglada. També s'ha de fer constar que la participació de tractoristes de la comarca fou molt nombrosa.

Una vegada finalitzat el repartiment de premis, tingué lloc al Casal una sessió cinematogràfica, patrocinada per l'Agrupació Sindical Nacional de Maquinària Agrícola, amb reportatges sobre Higiene i Seguretat en el Treball. La projecció fou molt interessant i de gran valor cara a qualsevol persona en el món actual. Si bé tenim molts avanços, també per això estem cada dia subjectes a perills més constants.

Acabada la projecció, la Germandat oferí una recepció als mitjans d'informació i altres estaments locals. També la Germandat agraeix de tot cor la magnífica col·laboració de totes les cases comercials i industrials. A tots, moltes gràcies.

Jaume CUAT MATA

Leñas y Carbones

F. Santamaría e Hijos

Santa Esperanza - Tel. 390387

FUNERARIA J. TORNÉ

PANTEONES — LAPIDAS

MARCOS DE ACERO INOXIDABLE

(de la Casa Serrano de Barcelona)

CORONAS de FLORES, naturales y artificiales

ARCAS DE ZINC

Exposición al natural a la atención del público

TRASLADOS A TODA ESPAÑA

Servicios para los asegurados a

EL OCASO, S. A.

Y recuerde...

CALIDAD Y PRECIOS SIN

POSIBLE COMPETENCIA

Circunvalación, 4
Arrab. Puigvert, 62

Teléfono 39 08 62
AGRAMUNT (Lérida)

CHOCOLATES JOLONCH

5

La nota del «Quadern» del mes passat, relativa a la Setmana Santa, ha motivat l'article de rèplica que publiquem a continuació. Ens dol que el senyor Vicari s'ho hagi pres tan a la valenta i hagi concedit a l'esmentat comentari una transcendència que a criteri nostre no tenia. Hauríem preferit que, en tot cas, s'hagués limitat a suplir la possible deficiència informativa, sense polemitzar i en un to no tan «humorístic». Però reconeixem que tenia dret a fer-ho tal com ho ha fet i no li discutim.

Ara bé, tots els arguments de mossèn Ricart, sense negar-lo-hi valor, no desfan la realitat, i la realitat és que a la nostra Vila existeix un autèntic pluralisme d'idees i d'opinions, també en l'àmbit religiós. El pluralisme és sa, en quant és manifestació d'un dels valors més importants de la persona humana: la llibertat, sense la qual ni davant de Déu, ni davant dels homes, pot obrar ningú amb plena responsabilitat. És perfectament

lícit argüir a favor de les processons tal com es celebren actualment; però ningú no pot, ni deu, escandalitzar-se si altres persones creuen honradament que les processons són una manifestació triomfalista impròpia dels temps que vivim.

Cal situar-se en aquest context de pluralisme i llibertat per poder jutjar adequadament l'actitud i la trajectòria de SIO. SIO és deu a tot el poble i per això sense cap inconvenient vegé la llum la referida nota del «Quadern». I també pel mateix motiu es publica íntegra la rèplica de mossèn Josep M.ª Ricart.

Cal cloure aquesta nota fent constar com, en moltes ocasions, SIO ha demanat als nostres clergues llur col·laboració, per tal que els lectors tinguessin una informació directa de les qüestions parroquials, petició sistemàticament bandejada alegant actituds tendencioses que eren més imaginades que reals.

ELS QUI SEMPRE TENEN LA RAÓ

O els qui ens ho hem d'empassar tot perquè hi hagi «unió» a la Vila

He fullejat l'últim SIO —per què negar-ho?— com un sofert telespectador: i, a la plana tercera, «quadern», hi he trobat a l'apartat «Setmana Santa», una pregunteta amb alres de tanta innocència, que seria llàstima quedés sense resposta. Diu: «¿Quan començarem a prescindir de les processons?» Com que diu: «començarem», he interpretat que el cronista situava la pregunteta aquí, a casa nostra, no a Andalusia. Una pregunta tan intel·ligent bé es mereix un xic d'atenció ¿no creieu?

Aquesta pregunta, o una de dos: o bé va dirigida als capellans o bé no hi va. Si va dirigida als capellans, li responc —sempre segons el meu humil parer—, que és tan absurd de fer-la a ells com absurd és de preguntar al mestre: ¿Quan començarem a prescindir de la classe de matemàtiques? O bé de preguntar al metge: ¿Quan començarem a prescindir del termòmetre? Vull dir que prescindir d'alguna cosa humana «por real decreto», com a mínim va contra la democràcia, la llibertat, el pluralisme, l'aperturisme... I altres coses que es diuen i no s'acostumen a fer.

Si no va dirigida als capellans, o una de dos: O bé va dirigida a les autoritats o bé va dirigida al poble. Si va dirigida a les autoritats, guardadores del bé comú i veïladores de l'ordre públic, crec francament que elles mal no impediran una manifestació, per a disordre la qual no calen gasos, porres ni polícies; com tampoc propaganda subversiva per a convocar-la. Aleshores, —em dic a mi mateix— si les processons no fan mal a l'ordre públic, deuen fer mal als qui no hi van; perquè cabalment els qui hi van ja estan d'acord en manifestar-se.

Si fan mal als qui no hi van, trobo absurd que aquests senyors es plantegin la supressió de quelcom que voluntàriament no els pertany —l'anada és lliure!

I que ni a ells ni a l'ordre públic no fa cap mal.

Arribat a aquest punt, em torno a preguntar: ¿No seria millor que les dignes intel·ligències d'aquests senyors es plantegessin la supressió d'altres coses obertament pitjors que tres o quatre processons durant l'any? ¿No seria, per exemple, més urgent intentar suprimir la barroeria, el mal gust de la nostra parla estímda, que potser mal com ara no havia conegut una pobresa pública i baixesa d'expressió tan grans? ¿O bé treballar urgentment per suprimir el disgregacionisme Juvenil (—¿esteu d'acord en que...: «la sardana és el símbol i l'anella d'un poble que estima i avança donant-se les mans?» Ah, Maragall... que romàntic!), o el tant-se-men-fotisme, les crítiques destructives, les dictadures cíviques i casolanes, els llocs i sistemes de corrupció mental i efectiva...?

O sense, demanar tant, potser seria més pràctic pensar en quan podríem prescindir de les escombraries rebentades pel mig dels carrers, i altres coses que em callo, i que no especifico ara perquè em faria pesat.

Aleshores m'imagino que aquesta pregunta la deuen fer al poble —dic jo. Si és així, us la podíeu estalviar; ja que vos mateix podeu conèixer la resposta —que són fets i no paraules—, en comprovar que un nucli important de gent creu que no fa el ridícul manifestant pel carrer el que de bo sent; o meditant la fe o comparint-la amb els altres; valent en aquest signe extern una marxa agermanada i jolosa cap a la Meta-Història. És clar que, si en això hi posen folklore o motius de lluitament somàtic —cosa que ni jo ni ningú no pot jutjar apodícticament— aleshores el que caldria suprimir no serien les processons, sinó els falsos motius d'anar-hi. Potser, vull dir, no caldria prescindir, sinó mentalitzar (que sempre ha estat el més difícil).

En la mateixa línia —si hem de ser sincers, cosa que cal ser per damunt de tot— haurem de sospirar per la supressió dels Tres Toms, de la Cavalcada de Reis, de las actuacions de la Tuna... Confidencialment: quan hi havien les majorettes, ¿us vàreu preguntar mai, senyor o senyoreta cronista, quan començarem a prescindir-ne? Permeteu-me una petita suggerència: ¿No creieu que les parcialitats irracionals fan pudor de cremat?

I poso punt final a l'assumpte processons (que sempre seran millors que els "exercicis" —Quins?— i les "guillades" cap a França... digol).

Delxeu-me, ara, comentar el que dieu sobre que "la mona va ser l'autèntic protagonista pasqual".

Em sembla —amb tots els respectes— que, si la mona fou l'autèntic protagonista, haurem d'acabar elegint-la com a la reina dels simis (monos), com una real "miss mundo", vaja. Una de les primeres conseqüències serà que, en una gàbia de monos, l'autèntic protagonista (per ordre d'importància) seran... els cacauets! —vull dir: omplir el ventre. Home; què voleu que us digui?, jo no ho acabo de veure clar això de que només em preocupin els cacauets. I, pel que veig, a molts d'altres, tampoc.

En tot cas, amb la història a la mà, sí que us puc demostrar que La Pasqua no la van pas inventar els cacauets! (Ilegexi's: "Gent només preocupada per menjar").

Si teniu paciència, permeteu-me una suggerència: Una altra vegada, si us sembla menys ridícul, podríeu redactar-ho així: "La mona va ser un dels protagonistes... gastronòmics" (i així, de pas, no us embolicaríeu amb la paraula pasqual, que és massa seriosa com per jugar-se-la al senyalel. I, de retruc, quedaríeu millor davant dels intel·lectuals autèntics. És un suggeriment... Gràcies).

També us he de dir que no hi acabo de veure la punta en això d'haver d'anomenar laica la Setmana Major o Santa. També hi han gossets —i altres herbes— que només es preocupen de "jalar", procrear, lladrear i dormir: tots els dies els hi són sans i bons. Hi ha "gent" que tenen per lalques totes les setmanes de l'any. És clar que no per a tothom són així. Per exemple, per als crelents n'hi ha una, de setmana, que els hi sembla distinta. Els crelents no deixen de ser uns sers racionals i agraïts!... (Jo encara opino que l'home ha estat pensat per a tenir fe. No sé si, pensant així, sóc pre o post-conciliar. Aquestes absurdes divisions sempre m'han fet molta gràcia). També penso que, si per a vós, és laica, no ho és per a molts d'altres que, —casualment majoritaris, estan d'acord a considerar-la Santa. "Moraleja: todos los abusos de poder, hieren la democracia, pardiez!".

Estic insinuant, no cal dir, que l'ofici de cronista, com el de l'historiador i el de periodista, no pot ser gratuït, i menys —sota capa del que sigui— traïdor a la realitat. Les coses ha de dir-les tal com són, no com voldria ell que fossin (per això ja hi han les novel·letes, els mítings, els tebeos. No feu del SIÓ un TBO, per favor). Si jo obro el SIÓ, i el títol d'una secció es compromet a oferir-me un "Quadern" o crònica de fets que hem viscut —per bé que amb la pretensió de ser presentats humorísticament—, veuré que el cronista és honrat si em dona allò que em promet.

Per exemple, he de fer constar com a testimoni real, i amb mi tothom, que és injust dir "que quedava poca gent a la nostra vila". Si el o la cronista no hi era, no té per què considerar-se "la gent". El que facl particularment, que ho escriu al seu llibre particular de memòries. A més, seria desitjable que, si ell no pot estar present als fets, quan ens els expliqui, demostrí que ha begut en unes fonts més segures.

El cert és que, de gent, n'hi quedà. No tothom és prou burgés ni prou rodamon com per a poder-se gastar el jornal per les carreteres i... fent exercicis —Quins? A més a més, vingueren molts forasters. Hi quedà gent, ja ho crec, xiquets; i, precisament, en nombre suficient com per poder participar, de gom a gom, en els oficis litúrgics —que, humilment crec foren els autèntics protagonistes de la Setmana Santa. No hi vull fer filosofies, i, menys, bizantinisme: estic, simplement, registrant un fet real i tothom n'és testimoni.

També em plau dissentir de la impressió que un lector normal pot treure com si la Setmana Santa hagués consistit tota en processons. Per si el o la cronista no ho sap —i Agramunt no és tan complicat com Toquí—, hi hagué dos Via Crucis pel carrer, i fou suprimida la del divendres a la nit per la pluja. Crec que, com a simple ciutadà honrat i que vol la veritat (amb humor o sense, m'és igual), puc demanar veritat en la informació —on són els Drets de l'Home?— i no lleugereres i vaguetats tendencioses. ¿O és que hi han dictadures de premsa i tot, aquí, com als països "civilitzats"?

Acabo, jo també, formulant una pregunteta, tan innocent com la del cronista: ¿Quan començarem a prescindir d'unes cròniques que, en bé de fer història, fan vaguetats?... ¿en bé de fer humor, fereixen?... ¿en bé de construir, destrueixen?... ¿en comptes de fer anar honradament la ploma, fan anar l'incensar (i galrebé sempre cap a una insistent direcció? —¿és algun preu, això?... ¿que, en comptes de "donar la cara" —cosa que exigeix als altres, segons es veu a la primera notícia—, ell o ella l'amaga sota d'un incontrolat anonim? (Tot el que acabo de dir és fent història, ja que tinc a la vista altres cròniques d'altres SIÓ).

M'he decidit a escriure tot això perquè ho sentia així, i sempre "en honor a la veritat". Jo també opino que "només la Veritat us farà lliures" (Ev. de S. Joan). Això ho pronuncià el Diví Mestre... L'anomeno "diví" perquè va demostrar que era qualcom més que un simple mestre d'escola. Quelcom què? Ah!, "la gràcia està en descobrir-lo". I us puc assegurar per experiència que la gràcia és una realitat massa important com per combatre-la amb inútil autosuficiència (Vegeu, al Llibre dels Fets la conversió de St. Pau). Massa important, vull dir, com per mereixer-la sense voler ser un home lliure. Torno a estar d'acord amb el Mestre: Que "només els nets de cor veuran Déu".

Atentament: (amb el nom, cognoms i càrrec social).

Mn. Josep Maria Ricart i Tàssies, sacerdot

+ Assemblée Local de la Creu Roja

El dia 31 de maig va constituir-se a la nostra Vila l'Assemblée Local de la Creu Roja Espanyola. Assistiren a l'acte, entre altres persones de la Vila, el Sr. Josep Siré, President Provincial de la Creu Roja i el Sr. J. Lorenzo Bernat, Secretari.

S'espera la immediata arribada de l'Ambulància adquirida per la Assemblée Local. A les entitats bancàries de la Vila s'hi han obert comptes on poden depositar-se donatius. Es recorda que els que vulguin ser socis de la Creu Roja o bé allistar-se com a Socorristes, poden dirigir-se a qualsevol membre de la Junta o també a les entitats bancàries on serà atesa la seva petició.

Comerç JOAN ESCOLA

Guimerà, 3

AGRAMUNT

Papers pintats de les millors Cases

COLOVALL - SHART - LANCEL, PRESTIGI

Extens assortit d'obsequis per a Llistes de Boda

Cristalleries, Vaixelles, Porcellanes, Làmpares, etc.

FERRETERIA - PINTURES - Estanteries Metàliques

Menudes Ombres

En aquest niu de somnis
que tinc i on viuen
menudes ombres
de vida fugissera,
tendres, com melodies
de música lleugera,
el pensament moltes vegades
les il·lumina,
són com estrelles
que parlen d'una vida de silencis
enllà del temps,
gotes de nit
amb les que l'alba
perlejarà la flor de l'esperança
regalimant aquesta, el déns perfum,
d'una realitat sincera,
- cel místic que a vegades,
la ment, el vel n'esquinça. -

Menudes ombres ah!
que s'ajoquen en el meu niu de somnis.

Gregori Satorres

'VIMO'

ASESORIA INMOBILIARIA

Pisos — Solares — Rústicas — Urbanas — Negocios
COMPRA - VENTA Y ADMINISTRACION DE FINCAS

En Barcelona, oferta especial de pisos y locales comerciales con grandes facilidades.

DISPONEMOS DE FINCA DE SECANO Y REGADIO

Para inversiones y Compra - Venta consulte a

JOAQUIN BARRIOS

Calle Estudios Nuevos, 2 - Tel. 390780
AGRAMUNT

SALVADOR LLOBET PLA

Fernando El Católico, 12 - Tel. 530221
CERVERA

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca - Snack-Bar
Restaurante

Teléfonos 390202 y 390802

Sección Engrase y Lubrificantes

Electrónica URGEL

ELECTRODOMÉSTICOS

Les ofrecen sus servicios

Guimerà, 14

AGRAMUNT

RESUMEN DE LA FERIA 1974

EL IV GRAN CONCURSO DE HABILIDAD TRACTORISTA, GRAN ATRACCION DE LA FERIA

Una nueva edición Ferial cierra sus puertas; el esfuerzo común de este grupo dinámico y trabajador que forma la Comisión de Ferias y Mercados, en su intento de dar a nuestra Feria la categoría y prestigio que por pasado histórico se merece nuestra Villa, creo que han cumplido satisfactoriamente, aunque lo que es Exposición no acaba de cuajar, pues las Ferias en este aspecto están en crisis. La Comisión consciente de esta crisis ha logrado conseguir suplementos que atraigan la atención del visitante; así por ejemplo: El Concurso Habilidad de Tractorista (el más importante de España en su especialidad).

En lo que hace referencia al Recinto Ferial, este año se ha instalado en el Parque "José María Brufau Mullerat", ha constituido una novedad que si el tiempo hubiera acompañado es sitio ideal para dicho Certamen Ferial pues el cambio de fechas 4 y 5 de mayo no favoreció, respecto a años anteriores, en relación al tiempo.

La inauguración oficial corrió a cargo de nuestras primeras Autoridades, que visitaron detenidamente los diferentes stands quedando complacidos de los mismos.

IV CONCURSO DE HABILIDAD TRACTORISTA

Este Concurso que alcanza ya su cuarta edición, es hoy el más importante de España de su especialidad. Patrocinado por el Excmo. Ayuntamiento y la Agrupación Sindical Nacional de Maquinaria Agrícola, fue organizado por el Grupo Agrícola Juvenil Local de la Delegación de Juventud.

El total de inscritos ha sido de 60 tractoristas, representantes de las Provincias siguientes: Barcelona, Gerona, Castellón, Zaragoza, Navarra y Lérida.

Las pruebas a realizar eran cuatro a saber: A) Prueba Teórica, test de 15 preguntas sobre mecánica y Código de Circulación.

B) Recorrido con tractor y remolque de un eje, según croquis establecido en el Reglamento.

C) Recorrido con tractor y remolque de un eje, dejándolo al final a punto para descarga a un muelle.

D) Recorrido con tractor sólo del itinerario señalado en croquis del Reglamento.

Para la fase final se clasificaron un total de 15 tractoristas, sobre un total de 17 premios a disputar.

El Campo Municipal de Deportes como cada año fue el escenario de las pruebas.

El Jurado del Concurso lo formaban don José Fitó, presidente de la Hermandad de Labradores y Ganaderos, don Manuel Cardona, concejal y don Antonio Penella, concejal. El cronometraje a cargo del Grupo Agrícola Juvenil Local y supervisado por don Federico Bernabé.

La clasificación final fue la siguiente:

1.º Trofeo Excmo. Ayuntamiento, dotado con 30.000 ptas., cedidas por Auto-Tractor de Balaguer, a Javier Rubies Rubies, de Castelló de Farfanya.

2.º Trofeo Agrupación Sindical Nacional de Maquinaria Agrícola, dotado con 20.000 ptas., cedidas por Neumáticos Michelin, a Juan Farré Arnau, de Manresa.

3.º Trofeo Cerveza "San Miguel", dotado con 10.000 ptas., cedidas por Ros-Roca, S. A., a Antonio Torremadé Velimelis, de Liñola. Así hasta 15 clasificados.

VI CIRCUITO CICLISTA URBANO DE AGRAMUNT

Bajo el patrocinio de Cerveza Damm, se celebró el ya tradicional Circuito Ciclista Urbano en esta su VI edición, prueba reservada a corredores Aficionados de Segunda Categoría y Juveniles A. La organización corrió a cargo de la Peña Colomina de Lérida.

En total de participantes fue de 25 corredores pertenecientes a cuatro equipos y algunos con carácter independiente. Sobre un recorrido de 45 km. (30 vueltas al circuito), el desarrollo del mismo fue muy competido, pues el anuncio por los altavoces de diversas primas hacía más interesante la competición, a pesar de que el trazado del Circuito era duro, lo que obligó al abandono de algunos corredores.

La clasificación final quedó establecida:

1.º José Antonio Piñol. Categoría A-2.º de A.C.V.P. Tarragona.

2.º José Enrique Nevado. Grupo Independiente (P. D.).

3.º Francisco Tomás. Categoría A-2.º de A.C.V.P. Tarragona.

En categoría Juvenil resultó vencedor: Jaime Antonio Burgués, de Peña Colomina, de Lérida.

En el Palco Presidencial estaban don José Porta, presidente de la Comisión de Ferias y Mercados, entre otros, y las simpáticas señoritas María Teresa Solé y María Socós Castellá, que con su singular belleza juvenil pusieron nota alegre y magno colorido a este Certamen deportivo, haciendo entrega al final de los premios a los respectivos vencedores.

La colaboración especialísima de los servicios de la Cruz Roja y Policía de Tráfico contribuyeron de manera eficaz a completar el éxito de organización. No podemos dejar al margen la competición de Tiro al Plao, que en la tarde del domingo tuvo lugar en el Campo Municipal de Tiro "Bassa Nova", y en la que se dieron cita alrededor de sesenta escopetas de toda la Provincia.

Finalmente, la Comisión organizadora me ruega transmita a través de estas páginas de SÍO las más expresivas gracias a las Casas Comerciales que sin su entera colaboración no hubiera sido posible llevar a cabo toda esta serie de actos y Concursos que son motivo de orgullo para todos.

JAIME CUNAT MATA

CHOCOLATES JOLONCH

MOVIMIENTO DEMOGRAFICO

MES DE MAYO

NACIMIENTOS:

Rosalía Fitó y Selva dia 13

MATRIMONIOS:

Manuel Alcalde Dominguez con
Ramona Petit Talavera dia 5

Jorge Pijuan Riera con
M.ª Lourdes Buireu Areny dia 22

José Luis Marcos Crespo con
M.ª Dolores Grau Sala dia 24

Francisco Azor Asensio con
M.ª Montserrat Altisent Marsá dia 26

DEFUNCIONES:

Francisco Carreras Roca 81 años
dia 11

José Casals Ribera 69 años dia 24

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES

TAPICERIA RECASENS

Plaza Pozo, 6 Tel. 390140 AGRAMUNT

Tintorería Batet

La Tintorería de Agramunt

Para buen servicio

Funeraria (Casa Romá)

Rapidez... Economía...

Servicio Oficial único de
EL OCASO, S. A.

Merced, 19 Teléf. 390309
AGRAMUNT

Jaume d'Urgell el dissortat

"Hom no sap l'aucell
volant on se posarà
ni el fat del jovecell
si bo o mal serà."

Joanot Martorell

En l'acurat volum imprès a les Arts Gràfiques Romeu, de Balaguer, el senyor Domènec Carrové i Viola ens ofereix un interessant estudi del dissortat darrer comte d'Urgell.

L'afer de la successió a la corona del rei Martí I d'Aragó i els seus principals personatges integrants; el Papa Benet XIII, Sant Vicenç Ferrer, els compromissaris de Casp i els pretendents als reialmes, dels quals ressalten l'infant Ferran d'Antequera i el comte d'Urgell, condul a que es constatessin i més tard s'oposessin, dues forces; Ferrandistes i Urgellistes.

Agramunt, com a part integrant del comtat d'Urgell va quedar, lògicament, compromès en el bàndol Urgellista.

L'autor ens parla, a raó de l'ampla bibliografia consultada dels historiadors: Ferran Soldevila, Valls i Taberner, Zurita, Rovira i Virgili, etc., de la carta de població d'Agramunt del 1163 —Ramon de Siscar i Montoliu— que declara el regiment que s'havia de tenir segons els Usatges de Barcelona, excepte en els vells costums d'arrel popular. Doncs quan la topada entre Ferran i Jaume el governador general de Catalunya, Guerau Alamany de Cervelló, al cap dels ferrandistes rendeix la plaça fortificada d'Agramunt, el 13 d'agost del 1413, ho fa després del reconeixement dels seus privilegis, franqueses i llibertats, tal com havia ofert el rei Ferran.

Més tard ens diu que Alfons IV, fill de Ferran, regala la vila d'Agramunt al seu germà Joan, futur rei, autorit-

zant-lo a empenyorar-la al comte de Foix. Federic Renyé i Viladot, de nissaga agramuntina, ens descriu en el seu fascicle sobre Agramunt, que l'empenyorament de la vila va ésser fet després de prendre'n possessió Joan, el 25 de febrer del 1452, essent ja rei de Navarra, al comte de Pallars, Mossèn Bernat Albert, per 5.000 florins.

Interessantíssimes són les clàusules de la capitulació de la vila que ens ofereix al senyor Renyé en el seu estudi.

Al llarg del llibre el senyor Carrové explica l'ambient i l'ordenació general de l'època i entre altres particularitats la que Lleida va tenir, l'any 1300 la primera universitat de Catalunya, la dèria de la comtesa Margarida: "Fill meu, o rei o no res!", les lluites al regne d'Aragó entre els Urreas i els Lunas, al de València entre els Vilareguts i els Centelles, les quimeres de la noblesa del Principat i de la de Mallorca, ens fa realment viure amb minuciositat el llarg setge de Balaguer; després acompanyem al dissortat comte en un llarg pelegrinatge de vint anys de presó en presó, des de Lleida a les masmorres dels castells de Urueña, Alba, Ortieda, Mora, Fortalesa de Madrid, Castro Torafe i finalment Xàtiva, on hi morí el 1433. Allà hi té el sepulcre, actualment en el mateix castell.

Acaba, l'autor, glosant l'amor de què gaudia l'últim comte d'Urgell entre els nostres avantpassats: "Ben bé cal creure-ho això —diu— si tenim en compte que el record d'aquell balaguerí il·lustre ha arribat als nostres dies glatint encara d'emoció i envoltat d'un viu sentiment de compassió i també, més que res, aureolat d'un gran respecte i d'una fervorosa veneració".

Una colpidora plana de la història molt interessant per a tothom, especialment per als apassionats en aquesta matèria.

Pere MORA GIRIBET

L. COMENCE

PINTOR - DECORADOR

EMPAPELADOS - MOQUETAS - CORTINAJES

Les ofrece sus servicios

Avda. J. Mestres, 7-2.º

AGRAMUNT

Teléfono 39 02 08

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Duilleur Sastre

Avda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

Antonio Montané Farré

Maderas del País y de Importación
Aserradero Mecánico en Las Bordas

Calle Piedad, 25

Teléfono 21

BOSOST (Valle de Arán)

A la memòria del meu germà ANTON BONET, assassinat per la gent de la llibertat

Em refereixo a la carta publicada a SIO del mes de maig, en la qual es fa referència al despenjament de les campanes de la parròquia; en un altre punt també fa esment del sacerdot Mossèn Solé, i, més encara, a la humanitària missió de paredar l'altar del Roser i salvar els articles sagrats i de valor de l'església.

Amb aquest article de SIO s'ha enfrontat vostè, senyor Narcís, amb bastanta prudència, amb mi; emperò torno a repetir s'ha posat en aquest assumpte de les coses de la parròquia, de les quals n'estic àmpliament informat.

Diu vostè que es salvaren els articles sagrats i de valor de l'església, exaltant la influència del qui fou amic meu algun dia, en Joan Carrera Batalla. Sr. Narcís, jo tampoc voldria recordar-me d'aquelles dates tristament cèlebres; emperò tenim el cor compungit encara. Potser sí que a tots ens falta aquella virtut d'un sant per a no recordar-ho; per la meua part, sí, són fets que quedaran a la història i torno a repetir: els qui em varen ofendre i agraviar durant els prop de dos anys d'empresonament que vaig sofrir per no res, queden perdonats encara que no entonin el "mea culpa".

El meu germà estimat fou assassinat juntament amb sis companys. Motiu: perquè no combregava amb aquells ideals que tampoc jo posseeixo. Com que fou un màrtir per Déu i la Pàtria, —jo el tinc per tal— des del cel també els haurà perdonat.

De totes maneres ara s'ha d'aclarir la qüestió que motiva aquest article, en el qual vostè interpreta llastimosament el primer paràgraf de l'escrit. Diu que l'alcalde es veié obligat a complir les ordres d'una comissió, ja que les campanes eren declarades de necessitat i com a material de guerra, i per tant foren despenjades. Per creure això, tal comissió s'havia d'acreditar com a executora de lleis oficials. ¿Vostè ho pot provar? ¿Balaguer, Cervera i altres poblacions que podria citar, varen complir aquelles ordres?

Ah! Emperò jo em guardo perfectament de dir si en Joan Carrera fou el mandatari que ordenà que tiressin les campanes a la plaça! No era aquesta la qüestió. Hi ha una fina moral que prohibeix fer judicis temeraris contra les persones i sense un fonament de causa; per tant, vostè, sense adonar-se'n, incorre en una falta greu. ¿Com li sembla, senyor Narcís, que puc fer responsable al seu cunyat, si jo i tota la vila d'Agramunt sap que el qui manà aquella feina gosa de perfecta salut? Per tant, em ratifico en les meves frases anteriors, manifestant que en cap escrit he personalitzat ningú i menys el Joan Sastre.

I ara, entre parèntesi i fugint un poc de la qüestió, tindria un interès especial a parlar personalment amb vostè i aclarir i fer relluir els fets bons i... per què no també els que no ho són tant? No està bé posar de manifest els fets greus d'una persona, i menys a la premsa, i encara menys si es tracta de persones difuntes. Si és que són obres meritories, ja seran premiades, i si no ho són, ja donaran el seu compte a Déu.

Si aquelles campanes eren declarades material de guerra, ¿per què s'estigueren tres setmanes esclafades com padellassos, essent pasto de molta gent, que se les emportaven com a chatarra? Ben poca cosa devia quedar per fer canons d'artilleria. ¿Aquestes eren les ordres d'aquella comissió? No provarà ningú de refutar-me aquests detalls, puig tinc testimonis que em portaren moltíssims trossos d'aquelles campanes després de la guerra.

Altre punt es pot fer ressaltar si en alguna ocasió es presentaren gentussa extremista per fets greus, i si es pogueren evitar gràcies a la intervenció del senyor Joan Carrera. Pel que es refereix als capellans hagueren d'escapar-se, difícilment i com pogueren.

En aquest punt m'agradarà fer relluir un avís ben lloable de l'ex-carter en Josep San Agustín. M'avisà particularment i amb reserva si els capellans es quedarien o bé si els tocaria marxar. Recordo que a les dotze d'un migdia em vingué i em digué que donés avís als sacerdots que marxessin ràpidament,

perquè ja els estaven buscant. Vaig complir aquell avís i Mossèn Ramon Puig i Mossèn Ramon Gimó, Ecdònom de la Parròquia, marxaren més de pressa que corrent a una masia molt distant d'Agramunt. Mossèn Ramon Solé de moment s'amagà i no fou perseguit; emperò al cap de poc temps, el dia 8 d'octubre de 1936, l'empresonaren a la presó de Lleida, essent-hi sis mesos, al final dels quals es celebrà el judici dels 9 detinguts que estaven allí, i com a resultat sortiren en llibertat en Pere Manonelles, Joan Romeu, Ramon Romeu i Mossèn Ramon Solé, tenint de satisfer cada indultat 10.000 pessetes.

L'altre punt que falta esmentar es que sí, és veritat que fou paredat amb embans l'altar del Roser, i no solament aquest sinó també el de la Puríssima, joia d'art xurriguerec, i endemés la gran façana romànica exterior que dona a la plaça i que segons tinc entès, es tapà a instància del Patrimoni Artístic de Catalunya.

Aquests fets sí, es mereixen ésser recordats i dignes d'alarbar sigui qui sigui l'autor. Ara bé, en quant als altres grans valors d'articles sagrats, com per exemple una monumental custòdia d'or i plata, altra custòdia també de gran valor, tots el copons, calzes, el tàlem i una immensa quantitat de casulles i capes totes incrustades d'or, a més a més tota la roberia blanca d'estovalles, albes i tantes altres coses de grandiosos valor que jo sabia a la perfecció. Tot això va desaparèixer, no havent-hi cap intervenció ni influència de ningú per salvar-ho. Més encara diré: sé algunes senyores assaltants que varen fer "saca" de tota aquella roberia d'incalculable valor. Més encara, al segon any d'ésser Nacionals va aparèixer la meitat de l'alfombra de l'Altar Major al carrer de Vilavella, posada en un altar fet per Corpus. ¿Qui és el qui va donar el permís per aquell immens lladronici?

Diu vostè que hi han coses que mereixen ésser recordades i en canvi es calen. Precisament em permeto la llibertat de dir-li i no vull donar-me cap mèrit, que als dos mesos de començar l'any 1939 vaig ésser constituït alcalde de la Vila i se'm presentaren dues senyorettes, a les quals i segons manifestaren, també els havien pres el mobiliari de casa i de totes passades volien anar a cal Joan Sastre a fer "saca". Senzillament els hi vaig respondre que d'obrar d'aital manera farien cap a la presó i varen desistir.

I posaria punt final a aquesta xerrada; emperò vull dedicar unes frases per al meu estimat germà, al qual em referia a l'encapçalament d'aquest escrit.

AL MEU GERMA

De petits, un mateix sostre,
germà meu, hem compartit.
Ara, mires ja el Gran Rostre;
prò, aquí baix, sento el neguit.
Et prengueren, ai! la vida
en nom de la llibertat.
Té remei una ferida
que no té preu ni passat?

SILVESTRE BONET

Tramitaciones, Automóviles,
Pasaportes y Expedientes
en general

Zapateria, 1
AGRAMUNT

GESTORIA
FEIXA

El Municipio

El Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Mayo, adoptaron los siguientes acuerdos:

PROYECTO PRESUPUESTO CONSTRUCCION PISTAS DE TENIS.

Aprobar un anteproyecto de presupuesto extraordinario para la financiación de dos pistas de tenis en su primera fase por un presupuesto total de 970 000 pesetas y solicitar una ayuda de la Delegación Nacional de Educación Física y Deportes de doscientas cincuenta mil pesetas a fondo perdido con arreglo a las normas establecidas por dicho Organismo.

EXPEDIENTE DE CREDITO.

Aprobar la propuesta de suplemento de crédito con cargo al superávit resultante del ejercicio anterior para reforzar partidas que se prevén insuficientes en el Presupuesto del año actual.

LICENCIAS DE OBRAS.

A D. Ramón Bosch Claret, para realizar remiendos en la escalera de la casa de su propiedad sita en Carretera de Balaguer.

A D. Ramón Fà Bastida, obras interiores en la casa sita en Plaza del Olmo.

A D. Antonio Ortiz Xandre, ampliar la puerta del corral en calle Castillo.

A D. Antonio Guasch Poch, para cambiar tabiques en casa Calle Guimerá, 10.

A D. Francisco Torres Fà, transformar una ventana en puerta en la parte lateral de la calle Merced.

A D.ª Carmen Trepal Plá, reparación de una canalera en fachada calle Guimerá.

A D. Valentin Amigó Vidal, obras interiores en casa calle Calabaza.

A D. Ramón Romeu Folguera, reconstrucción la fachada posterior de la casa que dá en la calle Aspi.

A D Federico Garrabou Carabasa, prórroga plazo para cambiar puerta establecimiento calle Sió y revestir la pared hasta la altura de 1,50 metros.

A D. Jerónimo Oliva Figueras, construcción de una vivienda y almacén en calle Gasolinera.

A D Pablo Marquilles Boncompte, obras interiores en casa sita en Calle San Juan.

A D. Juan Riera Sala, renovar un techo en casa sita en Travesía del Aspi.

A D. Guillermo Viladot Puig, pavimentar bajos casa sita en Calle Sió.

A D. Emilio Martínez Llorens, conectar canaleras a la red general alcantarillado, en calle Calabaza.

A D.ª Teresa Puigpinós Bosquet, obras interiores en casa sita Arrabal de San Francisco.

A D. Juan París Armengol, abrir puerta en casa sita en Carretera de Mafet.

A D. Emilio Curiá Cortés, pavimentar bajos casa c. Aspi.

A D. Ramón Badía Brinqué, levantar dos metros pared corral en camino viejo de Mafet.

A D.ª Teresa Puig Guasch, permiso definitivo construcción vivienda Carretera de Preixens.

A D. José Farreny Jové, reconstruir trozo pared Corral en Arrabal San Francisco.

A D Antonio Vidal Castellá, por idem en calle Vilavella.

A D Antonio Viñals Castellá, repaso general tejado, en casa sita en Extramuros Santa Esperanza.

A D Pedro Rovira Pijuan, derribo casa sita en c. Sió, 6.

A D. Ramón Ribera Verdaguer, alineación cubierto parte trasera Sala B. Cine Avenida.

A D. Pedro Boncompte Alsedá, pintar fachada casa Extramuros S. Juan.

A D. Ramón Espinal Cabecerán, adición de dos viviendas en casa calle Instituto.

APERTURA ESTABLECIMIENTO.

A D. Juan Solans Tohá el de una tienda de comestibles en c. Instituto.

TOMA AGUA POTABLE

A D Jerónimo Oliva Figueras en un solar c Gasolinera.

LETRERO LUMINOSO.

A D. José Marsá Corominas, en la tienda c. Avda. A. Ros.

INSTALACION TOLDO.

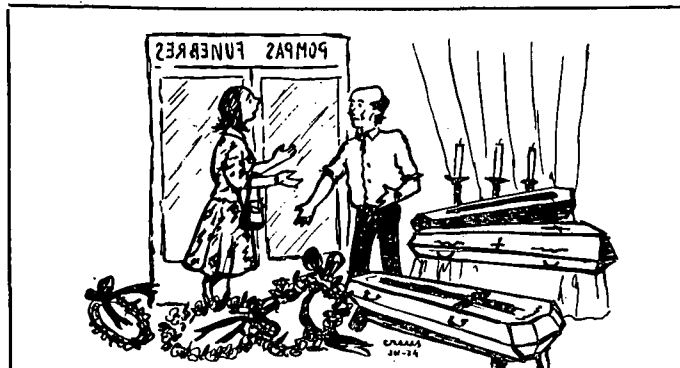
A D. Juan Llubra Vicens, en la parte posterior edificio sito en Avda. M. Jolonch.

PENDONISTA PROCESION CORPUS.

Nombrar a D. Jaime Bonet Guardia, quien a su vez, nombrará a los Cordonistas.

SUBVENCION.

Conceder una de 1500 pesetas a D Manuel Viles Lafont, Maestro Escuelas, para viaje fin de curso con los alumnos.

—...Y me ha dicho el médico que sólo le restan unos días de vida.
—Señora, mejor que se muera esta semana porque la otra habrá aumentado todo de precio.

¡ATENCIÓN SEÑORA!

*Guarde limpia su ropa,
es mejor y está preparada
para cuando la necesite.*

Es un consejo de

Tintorería
sañas

Sió, 29

AGRAMUNT